

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania M. R.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.
o przywrócenie prawa do renty,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 29 czerwca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 maja 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od Skarbu Państwa (Sądu Apelacyjnego w (...)) na rzecz adwokata Ł. K. kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) zł, podwyższoną o obowiązującą stawkę podatku od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej odwołującemu się z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 5 maja 2016 r. oddalił apelację wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 7 grudnia 2015 r., oddalającego odwołanie M. R. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 4 kwietnia 2013 r., odmawiającej przywrócenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Odwołujący się wywiódł skargę kasacyjną od tego wyroku i opierając ją na podstawie naruszenia prawa procesowego w postaci art. 278 w związku z art. 286

k.p.c. oraz art. 379 pkt 5 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania.

W skardze kasacyjnej zawarty jest wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na nieważność postępowania, polegającą na pozbawieniu ubezpieczonego możliwości obrony swych praw w związku z nieprzeprowadzeniem wnioskowanych dowodów „z kolejnych biegłych z zakresu psychologii i psychiatrii”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

W skardze kasacyjnej złożonej przez odwołującego się znajduje się wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania z uwagi na to, że zachodzi nieważność postępowania.

Zarzut nieważności postępowania uzasadniony został pozbawieniem skarżącego możliwości obrony swych praw przez nierozpoznanie jego wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii biegłych lekarzy.

W judykaturze utrwalone jest stanowisko, że pozbawienie strony możliwości obrony swych praw nie dotyczy sytuacji, w której Sąd pomija środki dowodowe zgłaszane przez stronę, uznając że materiał zebrany jest wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy. Innymi słowy, ocena w tym zakresie odnosi się do stosowania przepisów o postępowaniu dowodowym i nie składa się na podstawę (przesłankę) nieważności postępowania z art. 379 pkt 5 k.p.c. Nieuwzględnienie przez sąd rozpoznawczy wniosków dowodowych strony nie stanowi pozbawienia

możności obrony jej praw w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c. i nie może uzasadniać zarzutu nieważności postępowania. W przepisie tym chodzi jedynie o takie sytuacje, w których na skutek wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej strona nie mogła brać i faktycznie nie brała udziału w całym postępowaniu lub jego istotnej części, nie zaś o, nawet bezpodstawne, nieuwzględnianie wniosków dowodowych strony (wyrok Sądu Najwyższego z 18 października 2001 r., IV CKN 478/00, LEX nr 52795). Z powyższego wynika, że nieważność ze względu na tę przyczynę nie może zająć na skutek pominięcia przez Sąd wniosku dowodowego strony. Tego rodzaju uchybienie procesowe Sądu może być kwestionowane w ramach drugiej podstawy kasacyjnej (art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c.) jako mające wpływ na ustalenia faktyczne Sądu, nie jest natomiast pozbawieniem strony możliwości obrony swych praw i nie uzasadnia zarzutu nieważności postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., II UKN 121/00, OSNP 2002 nr 17, poz. 421).

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało postanowić jak w pkt 1 sentencji.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej ubezpieczonemu z urzędu w postępowaniu kasacyjnym postanowiono na podstawie § 16 ust. 4 pkt 2 w związku z § 15 ust. 2 i § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2015 r., poz. 1801 (pkt 2 sentencji)).